

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku R. M., B. J. Q.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.
o przeniesienie odpowiedzialności za składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy R. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 21 października 2020 r., III AUa (...), oddalił apelację odwołujących się R. M. i B. J. Q. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 6 listopada 2018 r., VII U (...), oddalającego ich odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 4 stycznia 2013 r. w przedmiocie przeniesienia na nich odpowiedzialności z tytułu pełnienia funkcji członka zarządu spółki C. sp. z o. o. za nieopłacone składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz P. i Fundusz G..

Odwołujący R. M. zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego oddalenia wniesionej przez niego apelacji. Wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej z uwagi na naruszenie prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 18 § 2 w związku z art. 201 § 1 w związku z art. 202 § 1, 2 i 4 k.s.h., jak również naruszenia przepisów postępowania, a to art. 278 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. oraz art. 278 § 1 w związku z art. 227 w związku z art. 380 w związku z art. 382 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr

82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki przedsądu. Dodatkowo autor skargi rozminął się z istotnymi, miarodajnymi i przekonującymi ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, z których wynikało, że spółka C. sp. z o. o. już w pierwszym kwartale 2009 r. utraciła płynność finansową, gdyż na koniec 2008 r. same tylko zobowiązania krótkoterminowe spółki wynosiły 1.783.703,13 zł. Odwołujący pełnił funkcję prezesa zarządu spółki od momentu jej powstania, tj. od 20 listopada 2006 r., a w sierpniu 2011 r. złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu. Przeciwno spółce dwukrotnie były składane wnioski o ogłoszenie upadłości, ale żaden z nich nie został złożony przez członków zarządu. Skala zobowiązań spółki, narastających z roku na rok, znajdująca odzwierciedlenie w materiale dowodowym sprawy, nie pozostawiała wątpliwości, że wniosek o ogłoszenie upadłości, w przypadku R. M., powinien zostać zgłoszony najpóźniej po zakończeniu roku bilansowego 2008. Skoro w 2008 r. spółka zaprzestała spłacania swoich wymagalnych zobowiązań z tytułu składek i podatków - od września 2008 r. do lipca 2010 r. składki nie były płacone jednym ciągiem - to oczywiste jest, że wystąpił stan niewypłacalności, albowiem dłużnik zaprzestał płacenia swych wymagalnych wierzytelności wobec wierzyciela publicznoprawnego (ZUS) i to w sposób trwały i ciągły. Na gruncie przekonujących ustaleń faktycznych oraz prawidłowej i przekonującej suwerennej sędziowskiej oceny zebranego

materiału dowodowego, które nie mogą być wskazywane jako podstawy kasacyjnego zaskarżenia (art. 398³ § 3 k.p.c.), skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, która wymagałaby merytorycznej interwencji ze strony najwyższej instancji sądowej i rozmięła się z wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi prawidłowo dokonanego osądu.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.